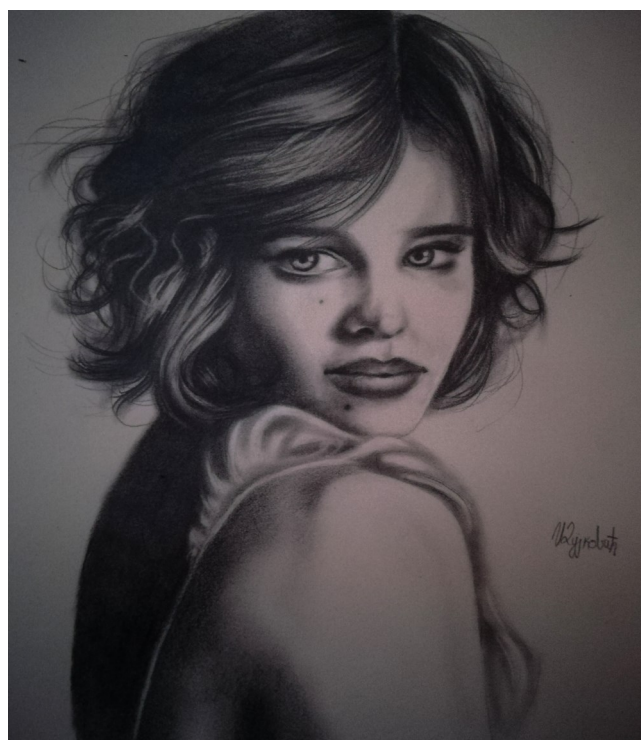


Кораци



Тема броја:
"Кораци"
поново корачају

Од "Корак" до "Корак"
С друге стране катедре
Нека се чује и наш глас
Гимназијалци код градоначелника



Ивана Николит и Ивана Дујковић, III₂



САДРЖАЈ

Шарена страна.....	2
Ријеч уредника, садржај.....	3
Тема броја: “Кораци” поново корачају – др Елеонора Рајковача и Драгославка Марковић, проф.	4, 5
Подршка градских власти “Корацима”.....	5
Са друге стране катедре:	6
Стране Савјета ученика	7
Најбољи међу нама: Душан Гарић	8,9
Дајте шансу науци	9
Од “Корача” до “Корача”: Сајам књига.....	10
Интервију– Бојан Јокановић.....	11
Интервију– Ј.С.Николић.....	12, 13
Нека се чује и наш глас:	14
Разгледница из Италије	15
Драмска група са Алисом у Земљи чуда.....	16
Куда даље?.....	17
Приручник за гимназијалце, Добили су петицу!	18
Препорука. Послушајте.	19
Препорука. Прочитајте.	20
Полиглотска страна	21
Школски календар по Асји и хиперболи.....	22
Мода, забава	23
“Кораци” некада	24
Спортске стране	25, 26, 27
Кликерање	28, 29
Рапорт из задње клупе.....	30
Споменар.....	31
Стрип.....	32

Импресум

“Кораци”

Часопис ученика и професора Гимназије „Јован Дучић” Добој
Година I, број 1 (излази два пута годишње), тираж 300
За издавача: Савјет ученика Гимназије, Горан Остојић, проф.
Главни и одговорни уредник: Никола Благојевић
Редакција: Ајдин Брадарич, Ана Петковић, Андреа Гојковић,
Асја Шаховић, Тима Глумчевић, Ивана Илић, Ивана Станковић,
Лена Симић, Стефан Туфегџић, Ана Радојко, Стефани Пешић
и Тамара Билић
Насловна страна: Никола Благојевић и Ајдин Брадарич
Лектор: Гордана Васић, проф.
Штампа: Штампарииа Удружења дистрофичара Добој ДМП

РИЈЕЧ УРЕДНИКА

Драги наши читаоци, бивши, садашњи и будући гимназијалци и гимназијалке, драги родитељи и поштовани професори, уважени и драги пријатељи наше школе, у рукама држите ново издање часописа “Кораци”.

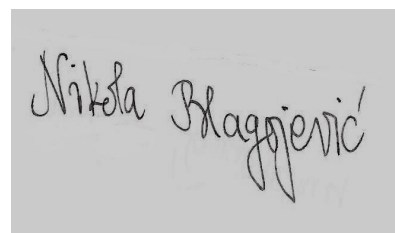
„Кораци” су славна традиција ученика Гимназије у Добоју. Та традиција започела је 1958. године, а угашена средином осамдесетих. Након четврт вијека, „Кораци” су поново покренути и у наредном периоду су излазили два пута годишње, а онда се поново гасе, да би поново, након седам година, васкрсли попут феникса у овом нашем времену. Васкрсли су да би се залагали за образовање и знање, откривали способности и таленте и развијали их, промовисали нашу школу у којој могу ученици добити доста, и у редовним и у ваншколским активностима.

Што се тиче овог броја, као тему смо узели, наравно, повратак нашег листа, о чему нам пишу бивша сарадница “Корача”, данас професор математике у нашој школи, Драгославка Марковић те некада један од уредника листа, др Елеонора Рајковача.

У овом броју читајте и забавите се уз познате рубрике “Корача”: Нека се чује и наш глас, Од “Корача” до “Корача”, Куда даље, С друге стране катедре, Полиглотска страна, Добили су пет, Рапорт из задње клупе и Кликерање. Били смо на промоцији књига Јованке Стојчиновић Николић, добојске књижевнице и културне дјелатнице и на Сајму књига у Београду, те разговарали са Бојаном Јокановићем, ђаконом и вјероучитељем из Добоја.

И док корачате заједно са нама, запамтите познате стихове Јелене Пејић, некада уреднице „Корача” и творца концепције листа којој смо се и ми приклонили, обнављајући их:

Као знаци што крај пута чуче
Огледала младалачких жеља
Расадници су инспирације
Акорди што попут снова звуче
Црпе и носе знање учитеља
И гласе нове генерације






“КОРАЦИ” ПОНОВО КОРАЧАЈУ

Драги моји гимназијалци,

На почетку треба да нагласим да сам силно поносна што сам бивша гимназијалка. Када сам добила позив да напишем нешто на ову тему, морам признати да ми је било веома драго и да ми је велика част учествовати у новом броју поново покренутих наших „Корак“. С друге стране осјећам жал, управо због тога што неколико посљедњих генерација није корачало кроз своје гимназијске дане заједно са „Корацима“. Морам вам признати, имам малу трему да ли ћу успјети да одговорим на задату тему. Да не би била „промашена“, како би то рекли професори српског језика.

Полако навиру сјећања на моје гимназијске дане и период када сам ја била дио мале редакције, чији је задатак био да информише остале ђаке о свим дешавањима у нашој школи и околини. Иако сам вољела тај посао „малог“ новинара, мој позив је отишао у другом смјеру. Дипломирала сам на Медицинском факултету Универзитета у Београду, тако да данас лијечим људе, али их и информишем о томе шта је добро за њихово здравље, а шта не.

Ипак ћу се још мало вратити у период прије десетак година... Као ученица првог разреда гимназије, била сам пресрећна због чињенице да је професорица Гордана Васић, заједно са тадашњим матурантима, поново покренула школски лист. Радовали смо се сваком новом броју и жељно ишчекивали које су то теме испуниле странице „Корак“. Убрзо сам и сама постала члан редакције, па и уредник листа. Том улогом моја одговорност је постала већа. Пронаћи теме које ће заинтересовати бунтовне адолесценте и није баш лак задатак. Редакција, која је имала десетак чланова, трудила се да на шареним страницама буде за свачији укус понешто. Од озбиљније теме броја, преко ријечи професора, разговора са најбољим ђацима, полиглотске стране, различитих анкета, па све до шаљивих страна и школских бисера.

Призор ђака, који по школским ходницима читају нови број „Корак“, био је на понос цијелој школи. Било је и оних који су на школским часовима помно проучавали сваки текст, али вјерујем да наши драги професори нису то много замјерили.

Стизале су многе похвале, било је ту и критика. Али, немојте себи дозволити да вас у животу обесхрабри нечија критика, оне нам помажу само да будемо још

бољи. Желим вам много среће и успјеха са новим - старим „Корацима“ и не сумњам да ћете испунити странице занимљивим текстовима.

На крају бих вољела да се обратим свим гимназијалцима и да вас подсетим да бити „гимназијалац“ не значи само ићи у гимназију. Одувијек је то носило неку „тежину“ у друштву. Треба да сте узор и примјер својим вршњацима, а не да будете дио генерације која знање „конзумира“ брзо, одједном, с ногу, као инстант-кафу, стижући до циља не удубљујући се у тематику. Неки ће од вас постати наставници, професори, љекари, адвокати... али ако сад прескочите то знање које треба да усвојите док сједите у гимназијским клупама, никада вам послје неће бити понуђено.

Вјерујте у себе, јер ваше знање, умијеће и квалитете нико не може да вам узме. Зато корачајте храбро и одлучно, понекад ситним, а понекад крупним корацима, али увијек упорно, јер све док вјерујете у себе, ничије „не“ неће моћи да вас заустави.

др Елеонора Рајковача



„КОРАЦИ“ ПОНОВО КОРАЧАЈУ

*„Кораци“ – матична књига нашег и
вашег напора и успјеха*



„Кораци“ почињу нову етапу. Обузима ме радост и стрепња као прије четрдесет пет година, када написах прве редове за тај лист.

Овога пута нећу писати о скромним условима нашег времена, већ о лијепом осјећању кад се само помене наш лист. Још 1965. године једна гимназијалка је написала да „Кораци“ одзвањају у нашој крви и око нас. Различито можемо тумачити те ријечи, али ја их осјећам.

На сваки помен концепције листа, јавља ми се потреба да нешто додам, коментаришем. Као, полажем право на својину. „Кораци“ су били моји. Некад у прошлом вијеку. Ја им припадам. Вјероватно чланови садашње редакције препознају моје усхићење и дају ми новинарски задатак.

Написаном ријечју остављамо свједочанство наше љубави према овој школи, а и граду. У редовима „Кораци“ препознаћете која се музика слушала, књига читала, чему смо се радовали и чему се ругали. Како која година одмиче, тако свака страница постаје суво злато.

Желим честитати редакцији на одважности да оживи пројекат „Кораци“. Хвала вам што нама старијим враћате трептај и радост нашег времена. Једнако тако – хвала људима који су препознали значај пројекта и помажу његову реализацију.

Драгославка Марковић, проф.

Гимназијалци код градоначелника

Подршка градских власти „Корацима“

У четвртак, 28. новембра, неколико ученика из наше редакције, заједно са професором Гораном Остојићем и библиотекарком Мајом Василић, угостио је у свом кабинету, градоначелник Добоја Борис Јеринић. Том приликом разговарао је са ученицима о у ваннаставним активностима школе, а нарочито новинарске групе.

Ученици су градоначелнику представили идеју поновног покретања часописа „Кораци“ што је изазвало добру реакцију градске управе и обећање за финансирање штампања 300 примјерака сваког наредног броја. Захваљујући овом гесту наш часопис се, поред електронског, налази и у штампаном издању.



Овом приликом се захваљујемо градоначелнику што помаже младим људима који имају идеје и желе да својим активностима направе боље окружење у којем живе.



Редакција





И некада и сада на истом задатку ...

С друге стране катедре

Најљепши периоди у одрастању сваког човјека су засигурно период дјетињства и школски дани. Када си дијете мама и тата су срећа и радост, али и страх и трепет. Ту су да те обрадују слаткишима, барбикама, аутићима или да те прекоре и пошаљу по прут због несташлука.

Затим си у школи... Ужурбано ходаш да не закасниш на ред за улаз у школу, стављаш руксак да ти „чува“ мјесто јер до звука школског звона играш лестиш са другарицама, док вас дјечаци задиркују да сте смотане. Срећна си. На часу си, сједиш усправно с длановима на столу, погледа усмјереног ка учитељу. Не смијеш да причаш, а тако много имаш за рећи другарима у разреду. Не можеш јер је мама рекла: „Поштуј наставнике, слушај шта ти кажу, они су увијек у праву.“ Или: „Немој да нас доводиш у непријатну ситуацију и да тату и маму зову из школе јер ниси послушна. Буди добра и учини нас поносним.“

У школу се долазило редовно, носиле се кецеље, поштовао ауторитет, вредновао рад наставника. Ако ученик добије један родитељи су долазили да виде шта да раде да се дијете поправи, прихватајући сугестије разредних старјешина, а у случају непослушности ученика су и родитељи кажњавали.

Преживиш основну школу, прве симпатије, прве сузе због ниже оцјене од очекиване и схватиш да нема краја. Поново учиш, поново смркнути, досадни професори и питаш се како ћеш то преживјети, а желиш сутра да радиш, да зарађујеш, путујеш свијетом, возиш добар ауто. Имаш циљ и можеш ти то! Средња школа је само степеница у животном низу, коју мораш прећи и која је неопходна при одређивању твог животног позива.

Преко ноћи долази нека друга прича, иако школа и даље има исти циљ и сврху и без ње се не може ништа постићи у животу. Одједном слушамо савјете родитеља: „Пусти њу, само нека се усуди да ти да кеца!“ Или: „Не смију они тако са тобом, сине!“ Данас ученици дају себи за право да буду „своји“, безобразни, да сами напусте час. Данас се владање кажњава разговором код педагога, психолога и директора школа. Много је лакше и једноставније учити, имате паметне табле, интернет – доступност свим информацијама, а резултати знања поражавајући. Данас су друге вриједности, материјализам, кич, интерес, себичност и бахатост, постављене као основне.

И шта је задатак просвјетног радника, некада, а шта сада? Вјеровали или не, задатак је исти. Иако у очима ученика једни су добри, лијепи, благи, имају разумијевања, нису строги, а други су све супротно од наведеног, професори имају само један задатак, уз образовни и васпитни. Тај задатак је надоградња онога што носе из куће, онога што их родитељи уче од малих ногу, а то је – БИТИ ЧОВЈЕК!

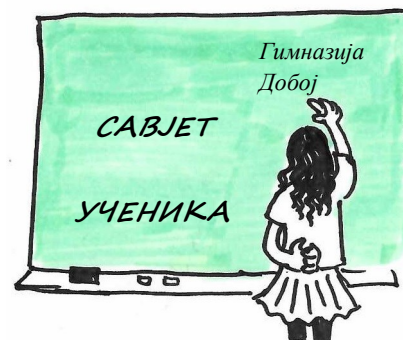
Уче да живот није бајка, америчка серија или филм, већ да ће бити много падова из којих се морају издићи као феникс и похрлити ка новим побједама. Свако разочарање је искуство више. Свака критика упућена њима или лоша оцјена није ништа лично, јер су професори пролазници у њиховом животу, само једна степеница на путу ка циљу.

Учимо да будете јаки, а да ипак останете њежни, да прихватите одговорност за своја дјела и изговорене ријечи, да научите бити самокритични и да поднете критику, да истину погледате у очи, да сањате, али да снови не владају вама, да волите и поштујете прво себе, јер само такви поштоваћете и другог ... да БУДЕТЕ ЉУДИ.

Габријела Гојковић, проф.



Дружење поводом Међународног дана средњошколаца



Средњошколци Европе обиљежавају 17. новембар као Међународни дан средњошколаца, дан међународног поштовања средњошколског активизма.

Први пут је обиљежен 1941. године у Лондону. Ова традиција се задржала захваљујући омладинским организацијама из Европе које су, различитим средњошколским пројектима широм Европе, преговарале да Уједињене нације званично препознају овај дан као средњошколски. Међународни дан средњошколаца се обиљежава у знак сјећања на прашке студенте и средњошколце, који су због мирног протеста против нацистичке окупације своје земље, одржаног 17. новембра 1939. године, стријељани без суђења. Током 1939. године нацисти су у Чехословачкој угушили

демонстрације које су покренули студенти Медицинског факултета у Прагу. Јан Оплетал био је рањен током тих демонстрација и убрзо након тога и преминуо. Његова сахрана, 15. новембра, је окупила хиљаду студената, да би се, на крају, претворила у антинацистичке демонстрације. Након овога нацисти су предузели драстичне мјере, чиме су све чешке високошколске установе затворене. Претпоставља се да је око 1200 студената послје демонстрација одведено у концентрационе логоре, а 17. новембра је погубљено девет студената и професора.

Чланови Савјета ученика наше школе су поводом Међународног дана средњошколаца 24. новембра организовали дружење и дискусију на тему

Међународни дан волонтера

Међународни дан волонтера, 5. децембар, у свијету се обиљежава као сјећање на дан када је 1970. године створен Програм Уједињених нација за волонтере. Циљ је подстаћи што већи број људи да понуде своје волонтерске услуге. Волонтери за свој рад не очекују материјалну надокнаду. Помажу и посвећују вријеме другима јер је то најбољи израз људске хуманости, солидарности и узајамности, као и одговорности за своју заједницу.

Чланови Савјета ученика наше школе су у договору са локалним вртићима и Народном библиотеком у Добоју одрадили неколико волонтерских сати. Ученици који су волонтирали у локалним вртићима имали су прилику да се упознају и опробају у раду са дјецом. Своје вријеме су искористили тако што су са дјецом учили стихове, имали музички сат, читали приче и имали слободно вријеме за игру и дружење. Засигурно су научили нешто ново. Било је то једно занимљиво искуство, а поред тога били су хумани и солидарни и дали прави примјер, како својим вршњацима, тако и другим људима.

Ученици који су своје волонтерске сате провели у Народној библиотеци имали су прилику у

пријеподневним сатима упознати простор библиотеке, а у послјеподневним сатима су, заједно са осталим радницима ове установе, припремали простор у коме ће се одржати промоција књиге.

Чланови Савјета ученика су обиљежили Међународни дан волонтера и показали нам да уз мало воље можемо урадити неко добро дјело и усрећити људе, а да за то не очекујемо ништа материјално.

Позитивна искуства и потпуно задовољство, након што су обавили волонтирање, са нама су подијелили Азам Хаџимујић, Јована Милановић, Ивана Станковић и Анђела Ћургуз.



Волонтер и новинар на задатку, Ивана Станковић





НАЈБОЉИ МЕЂУ НАЈБОЉИМА

неке исувише претенциозне, као и савјете ван онога кроз што сам и сам прошао.

За гимназијалце би одговор на ово питање, у неку руку, требало да буде очигледан. Факултет. Без тога би се четири године у гимназији чиниле узалуд потрошеним, мада, наравно, факултет сам по себи није нужен за успјех, али, свакако, помаже. Одабир факултета је нешто о чему већина почне озбиљније размишљати тек на крају четвртог разреда. Наравно, то јесте најбитнија одлука која је дата средњошколцу и свакако није лагана. Најтеже је питање да ли ићи за нечим што је профитабилно или за нечим што би хтјели радити. Нажалост, мало ко има срећу да се већ за вријеме средње школе пронађе у нечему од чега би се могло живјети.

Ипак, битно је релативно рано добити барем генералну идеју о томе шта ће се студирати. Иако већина факултета почиње наставу „од нуле“, прелази се преко основа градива великом брзином, те студент, који се није прије сусретао са неком области, може веома брзо да остане у поприличном заостатку. Гимназија, по својој природи, спрема ученика из више предмета, што се доста разликује од наставе на факултету, поготово на вишим годинама студија. Не желим рећи да треба почети студије годину дана раније, али је потребно питати старије студенте који су им предмети задавали највише проблема и они ће најбоље дати савјете које градиво би се требало изучити и према којим уџбеницима.

Што се тиче самог одабира факултета, најбитније је сам донијети одлуку. Студира се због себе па не треба отићи на неки факултет само зато што вам родитељи желе да отиђете тамо. Потребно је саслушати савјете некога са богатијим искуством, како би нас ти савјети, прије свега, спустили на земљу ако непромишљено полетимо, али одлука би требало да буде, на крају, наша. Такође, избор града, у којем се налази жељени факултет, и друштва, које бисте имали на факултету, не би требало да представљају битне факторе.

Старији студенти ће најбоље описати наставу на својим факултетима. Потребно је само контактирати их. Ни они са свим десеткама, а ни они који су одустали од факултета неће тачно представити како изгледају студије.

“**Д**ушан Гарић - на први поглед сасвим обичан младић, помало затворен, озбиљнији и зрелији од осталих ученика, барем када је ријеч о младалачким интересовањима. Чаробна ријеч за њега, свакако, је била математика, коју је он рјешавао и без чаробног штапића. Била је несвакидашња његова посвећеност учењу, залагање, воља и жеља да се из године у годину усавршава и напредује, посебно на такмичењима, са којих се ријетко враћао без значајних признања. Као круна таквог изванредног труда и рада, дошао је на крају четвртог разреда пласман на Математичку олимпијаду и одлазак у Лондон.

Мора се признати да таквим ученицима није лако међу вршњацима, јер су често несхваћени и неприхваћени. Међутим, са Душаном се то није десило. За сваку похвалу је био његов однос према друговима, осјећај припадности разреду, понека добронамјерна критика, а нарочито несребична спремност да након редовне наставе помаже друговима у савладавању математичких проблема. Била је то права мјера другарства, која га је чинила равноправним са осталим „обичним“ ученицима. И они су били поносни на Душана, радовали се његовим успјесима, видјело се то у њиховим очима и осмијесима...

Млади људи, попут Душана Гарића, најбољи су амбасадори наше школе и узори на које треба да се угледају млађе генерације.“

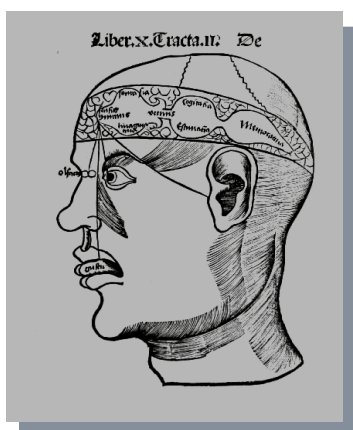
Овако је за наш лист о свом бившем ђаку, који је био и ђак генерације, говорила Слађана Стојаковић, професор њемачког језика и Душанов одјељењски старјешина. И Душан нам се јавио и писао нам о недоумицама које чекају сваког матуранта по завршетку средње школе.

„Куда даље послјије гимназије – писати о томе за школске новине? Наравно, нисам могао одбити прилику да се бацим у публицистичке воде, али исто тако не бих давао

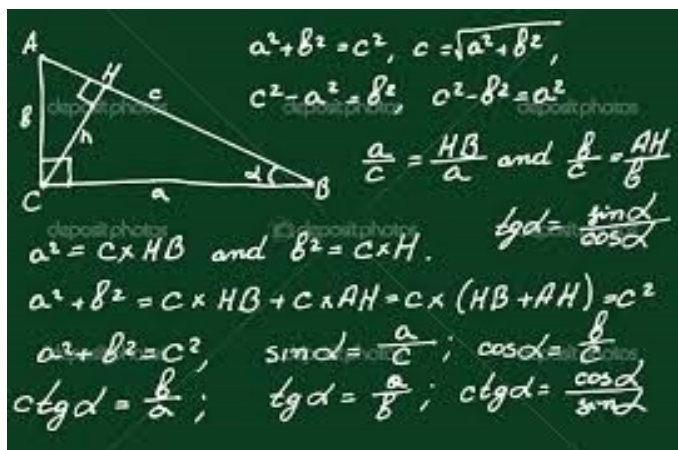


Оно што је заједничко за све факултете, или барем оне који вриједе, је да се на њима, по количини градива, ради неупоредиво више него у средњој школи. Оно најбитније што се носи из средње школе су радне навике. Мањи број провјера може бити замка, јер се ради о градиву које се тешко може савладати у кратком времену.

На крају, рекао би да сваки сљедећи корак увијек носи са собом одређену несигурност и ризик. Не треба се бринуту, барем засад, о томе да ли ће се направити нека грешка при одабиру факултета. Мијењање факултета није ништа страшно, па ни губљење године. Храбро одаберите факултет и не узимајте неки само



зато што би био лакши. Бирајте квалитет, уз њега иду вриједности и признања.“



Наука каже: Не постоји ген -

математику је потребно вјежбати!

ДАЈТЕ ШАНСУ НАУЦИ

Зашто неки људи воле науку, а други не? Можемо рећи да је одговор једноставан. Ови први дали су јој шансу, упорно дружећи се са њом и дозволили су да им она постане саставни део живота. Наука је пријатељ који тражи много времена и посвећености, али вас никада неће изневерити и увек ће више вратити од оног што сте уложили.

Од када крену у школу децу почну да плаше математиком, па сви причају да је математика најтежи предмет. Многи већ тада одустану, јер се плаше, а да нису ни покушали да је разумеју. Касније дођу физика и хемија и прича се понавља. Само ретки, готово стидљиво, заволе ове предмете, али то крију јер нису схваћени од осталих, многобројнијих ученика. Онда они постају чудаци, штребери, некомуникативни.

Дошло је време да се то промени. Нико није чудак ако не проводи сате и сате на друштвеним мрежама. Он само цени себе и своје време и не троши га узалуд. Не можете рећи да некога или нешто не волите ако му нисте дали прилику да га упознате. Тако је и са науком. Плашите је се, па јој прилазите полако и несигурно. Не познајете ви њу, не познаје ни она вас. Ту углавном многи одустану. Они храбри крену корак даље, свакодневно се друже, упознају је. Проведено заједничко време уроди плодом и ви добијете новог пријатеља који је свакодневно ту за вас.

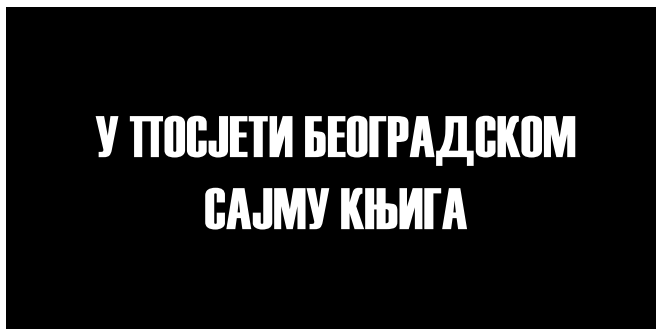
Људи који се баве науком постају креативнији, маштовитији, спремнији за изазове. Замислите само да решавате један тежак математички задатак. Имате проблем испред себе, покушавате да га решите, лутате, враћате се на прави пут, а решење ћете можда наћи тек после неколико дана. Неки научници, забележила је историја, до својих научних открића долазили су тек после неколико година напорног рада. Шта би се десило да су и они рекли: „Ја ово не могу, превише је тешко.“

Добој је мало место и сви ће рећи да не пружа много могућности за напредовање. То није сасвим тачно. Повремено и у нашем граду можемо присуствовати занимљивим предавањима. Недавно је у Америчком кутку одржано занимљиво предавање из области физике. Професор Ненад Тановић присутнима је на једноставан начин објаснио како да невидљиво постане видљиво, причао је о свемиру, о постанку свега. Сви су уживали и, што је најважније, разумели.

Дакле, наука није страшна и неразумљива. Она нам помаже да схватимо свет у коме живимо. Дајте шансу науци, не судите о њој док је не упознате, а она ће вас наградити.

Матија Јанковић, I₃





Ове године, као и сваке претходне, ученици Гимназије „Јован Дучић“ из Добоја, посјетили су Сајам књига у Београду. Сајам, 64. по реду, одржан је од 20. до 27. октобра 2019 године, под мотом „Писмо=Глава“. На сајму се ове године представило око 500 издавача, од којих је 60 иностраних, чије штандове је обишло око 200.000 љубитеља књига. Овогодишњи сајам је био увеличан посјетом др Хаитама ал Хај Алија, председника Египатске организације за књиге. Поред њега представили су се бројни писци египатске књижевне сцене, који су били представници Египта као почасног госта.

Сајам књига какав ми данас познајемо отворен је у Београду 1957. године. Годину дана прије, 1956. одржан је први сајам књига на Велесајмишту у Загребу, на којем су присуствовали велики књижевници тог доба, као и нобеловац Иво Андрић. Међутим, продаје и изложбе књига које сличе сајамским у Београду, одржавале су се и раније. Све је почело 1893. године, када се у једној београдској кафани одржала прва изложба књига. До 1940. године у Краљевини Југославији одржан је велики број изложби по кафанама и књижарама, све до изградње Старог сајмишта.

је све до 1967. године, од када продаја књига запада у кризу. Седамдесетих и осамдесетих година Сајам окупља опет већи број излагача, иако је финансијска ситуација била тешка. Деведесете су биле најтежи период. Узроци рата смањили су и број посјета, као и број издавача, али 1996. године Сајам се полако опоравља и поново окупља старе издаваче.



Познати наслови на штанду

Постојала је традиција да ову манифестацију отвори увијек неко са политичке сцене, што је промијењено 1988, када је Сајам први пут отворила Десанка Максимовић и од тада га увијек отварају књижевници. Ове године га је отворио књижевник и председник Удружења књижевника, Милован Витезовић .

Добој је ове године имао свог представника на Сајму. Бојан Јокановић је својом књигом „100 Сизифових правописних правила“ изазвао велико интересовање код млађих нараштаја, али и код старијих генерација.

Овогодишњи Међународни сајам књига у Београду један је од најпосјећенијих до сада и то нам улива наду да жеља за књигом не умире. Књигу и мирис њених страница не може замијенити електронско издање књиге и зато треба да будемо једни од оних који ће овај празник књиге редовно посјећивати. Стечена титула најзначајније манифестације региона треба да се одржи још дуги низ година.



Хала 1– главна хала на Сајму

Београдски сајам у својој првој деценији прати константан пораст броја излагача и посјетилаца. Југословенске жељезнице су давале попуст свима онима који су се упутили ка Београду у сусрет књигама. Златно доба трајало



100 СИЗИФОВИХ ПРАВОПИСНИХ ПРАВИЛА

**Веома је тешко будити свијест онеме који не види проблем
у незнању и неписмености.**



Никад довољно знања о правопису, а Бојан Јокановић, теолог, карикатуриста и илустратор, на шаљив начин учи правилном писању. На Сајму књига у Београду промовисана је и књига "100 Сизифових правописних правила", сликовница за дјecu, као и картице које прате књигу.

Одакле Вам идеја да се бавите овим пројектом?

Борба за правопис је увијек била актуелна, јер сам човјек који сматра да је то изузетно важна ствар. Сам пројекат о Сизифовој борби за правопис настао је случајно 2015. године. Нацртао сам илустрацију која објашњава језичку недоумицу „не знам“, а након тога, на наговор пријатеља, настао је читав серијал па данас имам више од четири стотине правописних илустрација. Мислио сам да је сав мој посао сизифовски, мада најпродаванија дјечја књига на сајму у Београду ме је подстакла да мислим другачије.



Описмењавање је Сизифов посао у друштву које толерише незнање, необразовање, неписменост.

Знамо ко је Сизиф и какав је то „сизифовски посао“. Ко је Сизиф из Ваше сликовнице?

Мислио сам да обављам узалудан рад, „сизифовски посао“. Прва илустрација о правопису коју сам урадио била је језичка недоумица „не знам“, тако да сам представио чувени примјер Сизифа који гура камен са ријечцом „не“ од глагола „знати“. Касније сам урадио редизајн лика и осмислио маскоту за свој пројекат.

Које су, по Вама, најчешће језичке недоумице?

Не бих могао издвојити и наћи фаворита, код нас је,

нажалост, свака недоумица најчешћа. Описмењавање је Сизифов посао у друштву које толерише незнање, необразовање, неписменост

Тешко је помоћи човјеку који не жели да помогне себи. Већина људи који прате моје странице су писмени, они који нису, они не прате и не стиде се свог незнања.

Коме показујете своје карикатуре прије него што их објавите?

Карикатуре постављам на друштвене мреже, тако да су доступне свима који желе да науче.

Многи Ваши бивши ученици се радо присјећају Вас и часова вјеронауке у основној школи. Већини је остало урезано у памћење Ваше цртање светаца на табли. Да ли то данас радите?

Дивно је радити са дјецом. Свакако да је велико задовољство мотивисати младе нараштаје, али и учинити нешто што ће бити добро за узор. Прије неколико дана је, по благослову епископа зворничко-тузланског, господина Фотија, представљен молитвеник за најмлађе, који сам илустровао. Рјеђе цртам иконе, јер сам тај дио препустио људима који су иконописци и који су школовани за ту област.



Никола Благојевић, II₂
Ана Радојко, II₁



Јованка Стојчиновић Николић: Читати, читати и само читати!

Углавном су писци осуђени на борбу и животну суровост. Само бол стијешњена у души, силази низ језик у добру пјесму. Тешко може да пише и ствара срећан човјек.

Када се у Вама пробудио таленат и жеља за писањем?

Човјек понекад није ни свјестан да сваки његов „живи“ дан из младости, односно раног дјетињства, носи у себи сваки будући дан. Наиме, можда сам, још као ученица петог разреда основне школе, имала срећу да ми српскохрватски-хрватскохрватски језик (у то вријеме), предаје наставник Сретен Ковачевић, који је такође био пјесник. Био је веома захтјеван што се тиче књижевности, а и стално смо имали као домаћи задатак (готово послуже сваког одржаног часа) да напишемо прозни састав или пјесму на задату тему. Потом, неколико нас је препознао и укључио у литерарну секцију, гдје су се одмах издвојила нека имена, међу којима и моје, тако да смо имали задатак да, поред редовне лектире, прочитамо сваке седмице по једну књигу, коју нам је наставник препоручивао из школске библиотеке. Од тада па до данашњег дана, никад нисам престајала да читам. И тако је почело... Читати, читати и само читати!

Ко је био Ваш узор на самом почетку?

Не знам да ли бих могла назвати узором мог наставника, јер сам писала „по задатку“, а не по „диктату“ душе, али је у мени интересовање за књижевност и читање постајало израженије, тако да сам поред редовне лектире читала књиге по наставниковом или свом избору. Сјећам се првих књига које сам прочитала: „Јан Бибијан на мјесецу“ и „Јан Бибијан у царству чаробњака“...

Ко је био Ваша највећа подршка?

Другу подршку у то вријеме, осим наставника С. Ковачевића, нисам имала. Послије су то биле другарице из разреда којима сам редовно читала своје прозне и поетске радове. У породици о томе нисам причала.

Да ли иком показујете своје пјесме и приче прије него што их завршите до краја?

Не! Мислим да ником нисам повјеравала шта пишем, све док то мало не „одлежи“. Први моменат, када дјело настаје је тренутак инспирације. Онда то оставим и по неколико пута се враћам, било да је ријеч о прози или поезији. Волим да кажем да написано дјело (пјесма, прича, есеј, запис, оглед, рецензија...) „одлази“ у књижевну радионицу на „дотјеривање“. Тек послјије тога размјењујем написано са својим најоданијим пријатељима (писцима) и коментаришемо. Тако се некако осјећам продуховљено и видљиво смиреном у дослуху са животом.

У чему углавном проналазите инспирацију?

Ух, то је веома комплексно питање! Понекад ми се деси да ми просто

трче у сусрет многи и разни тематски изазо-



ви и онда се борим сама са собом како да их све одједном задржим, притом водећи рачуна да ми не изазову немир, него да појачају интересовање за живот у „истој кожи“ са мном. Све мале ствари које чине живот, за многе су непримјетне, а мени се учине величином и свјетлосним изданком за рађање пјесме. То су веома често разговори са људима, са самом собом, мисао коју биљежим окружена природом, годишња доба (по мојој мјери), падови и посртања, наговјештаји (свјетлости, олује, кише, таме, мрака, судбине) и још много, много тога. Довољно је само да се посложи тренутак у тијелу са изазовом; да се о мантил окачи жути лист кестена, да вас прати пас луталица, или још страшније од тога да никог на улици нема, тада страх прелази у преимућство... Довољно је сићи низ степенице, окренути се и осјетити слабост или изазов поновног „пењања“ горе, у висине... Све је то живот! Али... Читати, читати и само читати!

Постоји ли неко мјесто које Вас посебно опушта?

Пошто сам већ у претходном питању говорила о инспиративним моментима, онда бих сада наставила и рекла бих да све умјетности у мом унутрашњем бићу заузимају веома важно мјесто, попут породичног стабла у ужем смислу. Чини ми се да је мој пут ка умјетности увијек проходан, чист и једноставан. Некако знак за путовања кроз умјетност долази из средишта душе. Култура је као храна, само је свако узима по својој потреби. Волим да присуствујем међународним сусретима писаца (већ годинама сам присутна у земљама окружења и бивше Југославије), позоришним фестивалима (представама и изван фестивала... Београд је за мене највећи изазов, јер врхуни у свему и тако га и доживљавам...). Такође, мој културолошки збир не бих могла ни да замислим без присуства ликовног свијета у њему. Већ неколико деценија сам присутна на ликовним колонијама и разноврсним изложбама...

Шта Вас је подстакло да напишете 'Неко је позвонио', с обзиром на то да су Ваша претходна остварења пјесничке књиге?

Рекла сам недавно да сам више од четрдесет година градила кућу од пјесама са чврстим и јаким темељима. Књигом поезије „Неко је позвонио“, ставила сам кров, што не значи да ми је кућа готова. Треба прозоре оспособити да се кроз њих гледа свијет. Заправо, прозом, кратким лирским записима сам започела свој књижевни рад. И све те године сам писала и прозу, истина мање, али ни мени није јасно зашто нисам објавила раније књигу, када сам за прозу добила вриједне награде и објављујем ју у књижевним часописима, новинама, панорамама, зборницима... Из ове књиге само двије приче нису нигдје објављене, јер их нисам ни послала. Доста је прича у књизи објављено у часописима прије три



О ПЈЕСНИКИЊИ

Јованка Стојчиновић Николић, пјесник, прозаиста, есејиста и културни посленик, рођена је 1952. у Ритешу код Добоја. До 1998. године радила у Средњошколском центру и Гимназији у Добоју, као професор. Од 1998. до 2011. била је директор Центра за културу и образовање у Добоју.

До сада је објавила више књига поезије: *Звјезда скитача* (1975), *Тијесно небо* (1994), *Самоћа руже* (1995), *Голо сунце* (1996), *Камен моје крви* (1996), *Босо билје* (1997), *Оскоруша* (2000), *Мрак од чистог злата* (2006), *Тамно око улице* (2009), *У првом лицу* (2011), *Тамно око улице, 2.* издање (2011). *Тринаести степен* (2014), *Одабрани час* (избор из поезије, 2015)...

Објављује поезију, прозу, књижевну критику и есејистику. Поезија јој је преведена на више страних језика (руски, италијански, њемачки, румунски, бугарски, македонски, енглески, јерменски, словеначки, украјински, пољски).

Добитница је значајних награда и признања. Била је председник Удружења књижевника Републике Српске од 2012. до 2016. године.

Живи и ствара у Добоју.

и више деценије, а неке су из овог периода. Проналазим их по часописима и уносим у рачунар, јер је материјал доста обиман и мотивски различит. Ето, уз поезију и проза је у свом „живом саобраћају“. Вољела бих да га упознате.

Јесте ли задовољни досадашњим остварењима?

Да! Нисам себи поставила мјеру, а ни границе, нити дозволила да ми због тога понестане животног даха, у осталим областима, нарочито кад је у питању породица.

Имате ли неки савјет за младе пјеснике?

Нека буду често у разговору са искуснијим писцима и да се боре за мисао. Подршка долази прво унутар себе, па онда извана!

Асја Шаховић, II₁

ДЈЕВОЈАЧКА ХАЉИНА

Улазим у спаваћу собу

Зидови се сакрили у дно
Својих додира

Моја дјевојачка хаљина
Потајно провирује из ормара
Претворена у чежњу

Она више никуд не путује

Понекад јој једно раме сиђе
С дрвене вјешалице
И мени се чини да више не личи на моје
Осим топлине која ме спаја
С неискошеним дијелом вјешалице

СРЦЕ

Одлазим код интернисте

Прегледа ме дуго ултразвучним апаратом

Прегледа и ћути

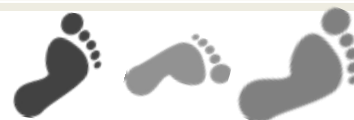
Нестрпљиво питам
Како је Срце
Зашто ћутите докторе

Ћутим као и твоје Срце
Не могу да га чујем

Још га нисам пронашао

А ако га И нађем
Сазнаћеш

Превише је удаљено од тијела



Школске униформе – *pro et contra*?



Заинтересовала нас је прича о школским униформама. Да ли сте се ви некада питали како би то било да наша школа има униформе за нас, своје ђаке?

Познато је да код нас то није обичај, видимо то у неком америчком тинејџерском филму и прокоментаришемо како је то у ствари кул и да би било супер кад би и код нас било тако.

Мада, неки не гледају из те перспективе па кажу да не желе да носе сваки дан исто као и сви остали ђаци.

Зар то није чак добра страна униформи? Баш то што бисмо сви били једнаки и ниједно дијете се не би осјећало мање или више вриједно од других. Подигла би се свијест о томе да се не праве разлике међу људима, али и увела једна новина код нас, за коју смо се побринули баш ми!

Шта ви мислите о свему овоме?



Мислим да униформе треба увести зато што ће нас то учинити сличним. Не виде се разлике у финансијским могућностима ђака и њихових породица. Такође, не бисмо морали дуго бирати шта бисмо обукли. То ми изгледа баш кул, били бисмо занимљиви.

Срђан Поповић, III₃

Ја мислим да су униформе готивне и мислим да би то било добро због тога што у свијету владају дискриминација, предрасуде, тачније, подјела на богате и сиромашне, што, наравно, није исправно. Такође сматрам да ћемо смањити међусобна вријеђања и омаловажавања.

Глорија Лукић, III₃

Моје мишљење је да су униформе потпуно небитне у једној школи, нарочито средњој школи. Сматрам да се свако од нас на неки начин и изражава кроз стил облачења. Ја прва! Затварање у исту боју (боју униформе која буде одређена) је на неки начин и затварање у исту емоцију. Боје одјеће коју носимо такође изражавају наше осјећање тог дана. Мислим да би увођење униформи изазвало незадовољство међу ђацима. Лијепо је то да сви будемо равноправни у погледу облачења, али сумњам да ико више пати од брэнда одјеће.

Асја Шаховић, II₂

Униформе, иако економичан избор, имају ману. Са њима ми, ученици, немамо могућност изразити властити стил. Иако неки од нас нерадо бирају одјећу за школу, неколицина нас воли да носи различите боје, кројеве и стилове. Већина нас не жели да се утопи у масу, ми ипак не радимо у творници.

Ајдин Брадарић, III₁

Тима Глумчевић, III₃



Разгледница из Италије

С матурантима на екскурзији.



Богата културна баштина, дивне пјешчане плаже и топла атмосфера ниједног посјетиоца Италије неће оставити равнодушним. Седам дана уживали смо у љепоти коју су нам пружали градови ове чаробне земље.

Верона је најпознатија по причи о Ромеу и Јулији и њиховој великој, али трагичној љубави. У старом дијелу Вероне још увијек постоји Јулијина кућа и балкон с којег је Јулија изговорила чувене ријечи: „Ромео, о Ромео зашто си Ромео?“

За Фиренцу се везује и много лијепих прича и вјеровања. Једно од њих је о срећном вепру на фонтани код Нове пијаце (Mercato Nuovo). Вјерује се да уколико га „нахранимо“ новчићем и протрљамо му њушкицу он ће нам донијети срећу. Сав новац који се прикупи у фонтани иде у добротворне сврхе. Улице су пуне уличних свирача и сликара и баш они овом граду дају посебан дух.

Анђела Ђургуз, IV₂





Драмска група Гимназије „Јован Дучић“ из Добоја је школске 2018 - 2019. године урадила представу „Алиса у земљи чуда“, која је настала према истоименој књизи Луиса Керола. Сви чланови драмске секције напорно су радили на овој представи. Иако је ово представа за дјецу, и млађа и старија публика је уживала током премијерног извођењу у Центру за културу и образовање у Добоју.



„Алисом у земљи чуда“ драмска група се представила на Фестивалу средњошколског драмског стваралаштва у Коњицу. Представа је у Коњицу одиграна 22.04.2019.године и добитник је Награде за представу у цјелини и освојено друго мјесто у категорији средњих школа.



ДРАМСКА ГРУПА СА АЛИСОМ У ЗЕМЉИ ЧУДА



Једну од најупечатљивијих улога остварила је Јована Милановић као Краљица Херц. Она је један од добитника Награде за глумачко остварење на Фестивалу. Представа је још добила и Награду за костим, а додијељена је и Награда Гордани Васић за драматизацију романа „Алиса у земљи чуда“.

Драмска група је и овај пут нашу школу приказала у најбољем свјетлу, остварила је запажене резултате, али се надамо још и бољим.



Лена Симић, II2

КУДА

„Куда даље?” је питање које нас мучи при одабиру факултета. У реду је не знати ни близу чиме желите да се бавите “кад порастете”, у реду је не послушати нити један савјет вашег наставника или члана породице. Исто тако, сасвим је разумно и ослонити се баш на те исте професоре и најприје родитеље, јер ако желите нечију помоћ, они су ти који вам желе најбоље (уосталом, сигурна сам да то чујете сваки дан). Ако се бојите да ћете погријешити “на сред” студија и да нећете имати прилику да се предомислите и “пребаците”, онда вам савјетујем да се опустите, добро размислите и одлучно обавијестите вашу околину о одлуци коју сте донијели, а њу да до краја изнесете. Како да то урадите? Па, врло једноставно. Замислите себе у низу професионалних грана које вам нуди неки факултет о ком размишљате. Распитајте се о предметима које слушате, и себе замислите “на тим предметима”, слушате их, полажете итд. Поред информација о занимањима које нуди неки факултет, врло је важно и распитати се о могућностима тих занимања у оквиру наше државе, и других држава. Даље, ако имате средства да студирате у другом граду, држави или чак континенту, тим боље. Распитајте се код студената који већ увелико студирају и који вам могу помоћи на било који начин, било каквом информацијом или било којим видом помоћи. Запамтите, информација никада превише.

Ја сам одабир свог занимања оставила за сам крај средње школе. Пред крај четвртог разреда неки професори би издвојили дио часа и распитивали се о занимањима која нас интересују, и знамо ли већ шта желимо да упишемо (ако уопште желимо да студирамо). Ја сам размишљала чак о четири факултета: архитектура, стоматологија, екологија и психологија. Апсолутно неповезано, знам. За разлику од многих који би вам рекли да је за њихов одабир одговоран наставник који им је предавао предмет уско везан за ту област, то није био случај код мене. Мени је моја професорица психологије увијек говорила како ју збуњујем јер чудно одговарам, дајући ми сваки пут четворку. Данас кад гледам на то, драго ми је, јер је психологија нешто што изискује самостално критичко размишљање, без упадања у калупе и излагања градива од А до Ж.

Дакле, ако постоји нека област која вас јако занима, али гледате само на оцјене које имате из тог предмета, немојте. Мене је психологија првенствено заинтересовала због људске психе (логично), жељела сам да “копам” што дубље и сазнајем који су разлози иза људског дјеловања, свакодневног или пак патолошког.



ДАЉЕ

Психологија није само сједење у неком школском кабинету или канцеларији и чекање да вам дођу ученици. Она је клиничка психологија, форензичка, наравно и школска, итд. Дакле, јако је важно упознати се са свим областима дјеловања неког занимања и на тај начин уклонити предрасуде и дилеме. Уписала сам прву годину једва. Била сам испод листе, али је, на моју срећу, продужена. Затим сам очистила прву годину и “упала” на буџет.

Гледајте, прва година је била захтјевна. Ако имате траљав почетак (што није увијек случај) и представља вам све велики напор, не дајте да вас то обесхрабри, то је само процес привикавања на један захтјеван период академског живота. Након периода привикавања, када вас “крене”, е то је већ друга прича, онда почиње уживање и жеља за даљим самосталним откривањем. Зависно од занимања, то јесте факултета који одаберете, увијек постоје и додатне, ванфакултетске активности, нпр. волонтирање, које сам ја започела на другој години факултета. Није истина да за вријеме студирања немате времена ни за шта друго. Психологија није најтежи факултет који можете одабрати, тако да сам ја поред студирања имала времена за рад на пола радног времена, волонтирање, бенд и, наравно, друштвени живот. Факултет ради по принципу болоњског система, дакле три године основних студија и двије године мастер студија. Након прве три године имате 180 бодова и дилему да ли даље студирати или остати на том броју. Ја сам наставила и нисам пожалила ни секунд. На самом почетку на већини факултета немате великог избора. Наравно ту увијек постоје обавезни и изборни предмети, али прави избор наступа тек касније, на мастеру.

Напосљетку, студирање у смислу привикавања на нову средину, нови вид учења и вредновања научног, одвајање од породице и пријатеља, напуштање родног града и још многе новине које ће вас задесити, није нимало лако. Оно што вам могу гарантовати, је човјекова прилагодљива природа. Ако сматрате да сте тип особе који ће веома често бити носталгичан, коме ће највише недостајати кућа, у сваком смислу те ријечи, најбоље вам је да одаберете за студиј неко мјесто које је “близу”. Напосљетку, најбитније је да се опустите и препустите инстинкту и покојем савјету. Не бојте се грешака и промјена. Срећно!

Сара Петковић Ђурановић





Приручник за гимназијалца

Након што прођете кроз добро позната улазна врата Гимназије, почињу владати другачија правила него она која сте знали у ранијој школи. Правила понекад нису створена да се крше, а како их не бисте прекршили случајно, морате их добро познавати, тако да вам доносим пар савјета којима се можете оборужати док будете корачали низ школске ходнике.

Док сте у Гимназији, ви сте члан колектива људи који вас прате четири прелијепе, али и веома тешке године. Ти људи постају ваши саборци на бојном пољу, а нико не жели издаје међу саборцима, сјетимо се само Цезара. Нико од вас не тражи да волите људе око вас, али мало поштовања неће бити на одмет. И покушајте бити што приступачнији - што сте ви бољи према њима, они ће бити бољи према вама. Задржите своју уникатност, али не покушавајте се истицати на силу. Запамтите, нико не воли паунове који се диче својим перјем и не обраћају пажњу на друге птице.

Када успоставите коректан однос са вашим разредом, успоставите га и са професорима. Тај однос треба бити заснован на узајамном поштовању. Не покушавајте се спорити са професорима, јер све што ваш глас постаје гласнији, професорово поштовање и стрпљење постепено нестаје, а то вам, дефинитивно, неће ићи у корист. Покушајте да што више пратите на часу, јер самим тим професору дајете до знања да то што ради није узалуд. Ако вас неки предмет посебно занима, будите и посебно активни и спремни на рад на том часу јер то што добро знате математику, добро цртате или причате њемачки не значи да треба да занемарите рад на том часу под изговором: "Знам ја то већ."

Оно што ћете примијетити у гимназијским ходницима је велики број различитих људи и при том не говорим о висини, тежини или облику тијела, већ о различитим личностима које воле различите ствари.

Немојте никога гледати са благим негодовањем или осудом, јер због свих тих људи, па и вас, који тренутно читате овај текст, наши ходници су шарени, шарени од косе, очију и личности различитих боја. Запазићете љубитеље хард рок музике, али и љубитеље сладуњавих поп пјесама. Поред вас ходају и строги перфекционисти и креативно неуредни људи. На теренима ћете видјети спортисте, а у библиотеци "књишке мољце". Видјећете различите душе које на први, други, па и трећи поглед немају ништа заједничко, али с временом науче сједјети једни поред других, смијати се истим шалама, те постају добри пријатељи.

Сви ови типови људи чине Гимназију оним што јесте, уточиштем за младост која се још тражи, младост која је спремна да учи и да се труди, и младост која не жели да буде утопљена у масу и да слиједи норме, већ жели да мисли самостално и ствара. Младост, која пјева црно-бијели, а жели да живи шарени свијет.

Ајдин Брадариф, III₁



На улици

Велика сјајна лопта опет плута свијетлоплавим морем. Пјена од таласа из таме већ је скоро у потпуности нестала.

Пружам своје дугачке руке и покушавам да досегнем сјај мора, али остајем непомичан. Око мене пролазе нека необична бића убрзано пуштајући своје коријење свуда по улици. Гране им стоје, или необично укочене уз стабло, или опуштено млате на вјетру. Улицом пролазе и бучне, металне кутије остављајући за собом сиве, мрачне облаци. Кроз неколико тренутака пролази и покоја чупава лоптица, срећно трчећи по тврдим подовима улице. Вријеме лагано одмиче, гужва са улице полако нестаје и остаје мир у коме је све непомично. Опет посматрам како сјајна лопта плови и помало нестаје. Мрак поново шета улицом и његови кораџи се зашивају за њу, полако прилази и уплиће се у моје прсте, који згрчено стрше.

Све је нестало, остајем сам у мраку, прикован за тло, које ме не пушта да слободно шетам улицом коју тако дуго посматрам. У жељи да видим гдје остала чудна бића журе, млатећи својим коријењем и грањем, покушавам да се ослободим и потрчим тврдим подовима улице, али остајем окамењен у мраку.



МУЗИЧКИ АЛБУМИ

Препорука. Послушајте.



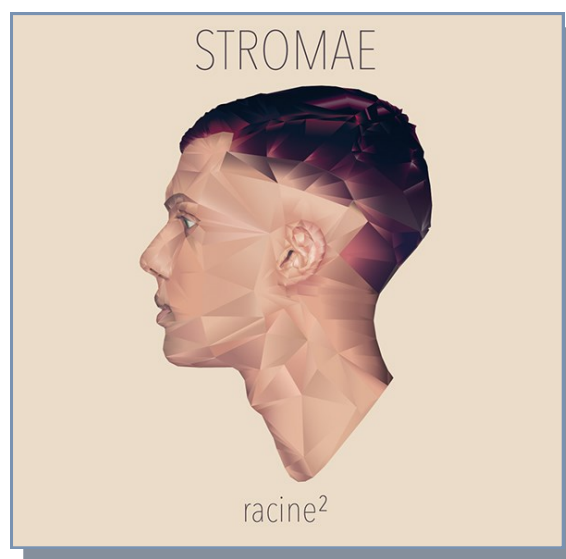
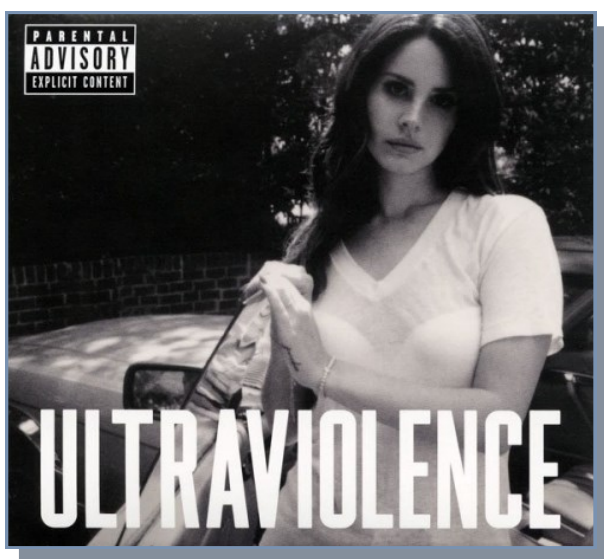
Lana Del Rey *Ultraviolence*

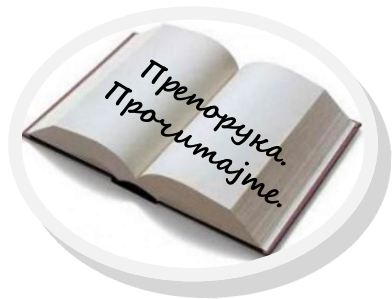
Прије неколико година Lana Del Rey нас је омађијала својим гласом, стиховима пуним мистике и аутентичним музичким спотовима. Заправо, било би боље рећи да нас је освојила цјелокупним другим албумом “Born to Die”, који ју је виноу у сам врх свјетске музичке сцене. Неки су јој замјерали да нема довољно атрактивне наступе уживо, док је други, попут славног Кануеа Westa, убрајају у своје омиљене извођаче. Када је у априлу 2014. године објавила први сингл “West Coast”, као најавни сингл трећег студијског албума “Ultraviolence”, који је објављен средином јуна те године, на друштвеним мрежама су почели поново коментари о њеној музици. Дјевојка, која потиче из имућне породице и која је опсједнута популарном културом, данас никога не оставља равнодушним, а издање са једанаест пјесама права је посланица за све оне који уживају у Ланином специфичном гласу.

Stromae *Racine Carré*

Водеће име хип-хоп сцене на француском језику сигурним корацима осваја музичку планету, а његов наступ на EXIT фестивалу 2014. године многи ће памтити. Белгијанац, који се представља умјетничким именом Stromae, други студијски албум “Racine Carré” објавио је 2013. године, а посебно је актуелан након бројних наступа на европским љетњим фестивалима. Прије службене објаве, а и након тога, овај албум добио је бројне критике због промишљених текстова и аутор је поређен с колегом из Белгије, Jacquesom Vrelom. Издање са тринаест нумера освојило је бројне заљубљенике у француску музику, а сви се слажу да је он један од најталентованијих текстописаца.

Андреа Гојковић, II₄





Холокауст - култура сјећања

„Ипак, упркос свему, ја се држим, јер још увијек вјерујем у унутрашњу доброту људи.“

Колико пута помислимо да је живот неправедан и како заслужујемо више? Истина је да ћемо тако мислити ако гледамо само себе, али ако бисмо, за тренутак само, погледали мало ширу слику и друге људе, схватили бисмо да је живот праведан управо зато што је према свима неправедан. Зар не постоји нешто добро што произилази из сваке неправде и нешто лоше што произилази из такозване „правде“? Питам се, да ли уопште то што се нама сада дешава, што би ми назвали неправдом, и смијемо назвати тако? То су ситуације које нам помажу да одрастемо. Много је великих, правих неправди било на овом свијету.

Много питања ми је пролазило кроз главу након читања књиге Џералда Грина „Холокауст“. Занимало ме је како је било могуће да се такав злочин изврши у срцу Европе, а да нико не реагује? С друге стране, нисам вјеровала ни да су људи, разумна бића, у стању чинити такве злочине. Разлика између животиња и људи је у људској савјести, али све више ми се чини да се варам. Не могу се помирити са тим да би неко са чудним и посебним, помијешаним осјећајима мржње, задовољства и среће, наносио било коме такву бол. Људи нису само умирали, они су се жртвовали, борили до посљедњег даха, замислите заправо да најгора ствар која им се могла десити није смрт, већ да у истој чак проналазе спас.

Кажу да је „Холокауст“ Џералда Грина роман који ће вам учврстити вјеру у човјечанство, упркос монструозном приказу свих злодјела која су се дешавала тада, и морам рећи да су у праву. Никада као сада нисам била сигурна у то да треба да се боримо, да треба да се помажемо и да никада не смијемо одустати.

Ана Франк, такође једна од жртава Холокауста, имала је снажну вјеру. Писала је дневник о том тешком времену. На посљедњим страницама њеног дневника и даље се назире оптимизам, не само за њу, него за све нас. Она у таквим околностима, гладна, измучена и јадна, и даље пише: *„Ипак, упркос свему, ја се држим, јер још увијек вјерујем у унутрашњу доброту људи. Уистину је немогуће трагички све на њемељима смрти, дијеге и хаоса. Видим како се свијет љолако све више преишара у њу, чујем како се све тласније приближава њој, а ипак, када њој ледам у небо, мислим да ће све добро завршити, да ће преишари ова окрућеност и да ће њоново насупрот мир и срећу у свијету“.*

Ана своје чудо није добила. Само деветнаест дана послје тог записа ухапшени су сви људи који су били у скровишту, а Ана касније умире у једном логору од тифуса. Међутим, таква вјера је неуништива. Надајмо се да је свако од нас као златним прахом посут барем дјелићем њене вјере у унутрашњу доброту људи.

Бити исти, бити посебан...

Лако је бити дио већине - имати исте интересе, боју коже или припадати истој религији. Али када твоји интереси, који те чине посебним, одступају од интереса већине, тада је тешко задржати своје ја.

То да заједница не прихвата појединца сада је присутно свугдје и у сваком узрасту. Људи стварају отпор и гађење према некој особи, коју нису ни упознали. Они осуђују, а да при том ни не дају шансу. Ако неког привлачи исти пол, назван је психичким болесником. Ако се неко облачи другачије, назван је луђаком.

Ако вјерује у погрешног бога, будала је.

Ми, адолесценти, тек се изграђујемо као личности, а већ смо спутавани од већине. Трпимо притисак вршњака и одраслих. Оних одраслих, који се називају зрелим људима, а не дозвољавају себи да прихвате посебности друге особе. Гријеше. Уосталом, не постоји правило о томе шта је нормално и лијепо. Љепота је неограничена и налази се у свакој љубави, религији, стилу облачења или боји коже.

Из тог разлога не треба да покушавамо бити дио већине, да нас не би назвали будалама. Својим посебностима се истичемо и градимемо своје "ја", те излазимо из битке, на крају, као побједник.

Ана Петковић, II₂





Velkommen til Norge! Dobrodošli u Norvešku!

Норвешки спада у групу сјеверногерманских језика. У норвешком постоје двије службене писане варијанте: књижевни (bokmål) и новонорвешки (nynorsk). Постоје велике варијације у изговору између различитих дијалеката. У норвешком постоји релативно велики број вокала. Јако је сличан енглеском и њемачком језику и познаваоци ових језика брже ће га савладати. Сличност са српским језиком јесте што тон којима се ријеч изговара може представљати разлику између два значења исте ријечи

- **Hei! (Hei)** – Здраво!
- **Hvordan gar det? (Vurdan gor da)** – Како си?
- **Bra! (Bra!)** – Добро!
- **Ikke sa bra. (Ike so bra.)** – Не баш добро.
- **Jeg heter... (Jaj heter...)** – Ја се зовем...
- **I dag er en god dag. (I dag ar en gud dag.)** – Данас је добар дан.
- **Na koser vi oss! (No koser vi os!)** – Добро се проводимо!
- **Nordmenn elsker vinter, de elsker vinteraktiviteter som a ga paski, skoyte og leke snoen. (Nordmen elsker vinter, de elsker vinteraktiviteter som o go po ši, šejte o leke i sno.)** – Норвежани воле зиму, зимске активности попут скијања, клизања и играња у снијегу.
- Norge er kjent for sin natur. Det finnes mange berømte fjell og store elver som er kjent rundt hele verden og er en stor turistattraksjon. (Norge ar šent for sin natur. De fines monge berømte fjel o store elver som ar šent runt hele vardn o ar er stor turistatrakšon.)** – Норвешка је позната по њеној природи. Ту има много познатих планина и великих ријека које су познате у цијелом свијету и велика су

туристичка атракција.

- **Snakkes! (Snakes!)** – Видимо се!

- **Ha det! (Ha de!)** – Ђао!

Асја и Ивана



Традиционална норвешка кућа усред прелијепе норвешке природе





Школски календар по Асји и хиперболи

С

ептембар.

Почетак.

Упознавање са градивом, нико не пита. По једна лекција из сваког предмета, нема задаће из математике. Прва лектира је тек у октобру. Кафа послје школе, изласци викендом. Тренинзи четири пута седмично, учење послје тренинга уз дописивање на Инстаграму. Крај септембра дође док трепнем, али и даље мислим у себи: "Неће ваљда мене питати, па школа је тек почела."

О

ктобар. Сви све почињу питати. Број тренинга се

смањило на три пута седмично, али изласци остају. То ми је као заслужен одмор послје прочитаног, али не и научног градива. Пропустим један дан у школи због путовања, вратим се, чека ме по пет лекција из сваког предмета и три контролна сваке седмице. Хвата ме паника јер мислим да нећу све стићи. На тренинг одем јер не знам како да објасним родитељима да "немам времена" да учим, а у ствари немам времена због дружења послје школе које, не дај боже да одбијем. "Океј, смири се", кажем себи, "попиј зелени чај, ноћ је дуга." Један дан, други дан, добро је, преживјела сам.

Напокон петак!



Излазак један, други... По маминој логици, исцрпјела сам све теме за разговор са другарицама. Стварно не разумијем како не може да схвати да с неким особама не стигнем продискутовати све што желим, иако се видимо сваки дан. Увијек пожелим да ми седмица прође тако брзо као викенд.

Но

вембар. Сваког понедељка себи

обећам како нећу допустити да ми се градиво накупи. Слажем сама себе сваки пут. Откуд сад одједном три теста наредне седмице и све ће већ почети да питају за другу оцјену. Треба научити нове области из математике и хемије, накупило ми се лекција из географије и историје па, као и обично, не знам одакле да почнем са учењем. Опет ћу на тренинге под стресом и опет морам попити зелени чај и не спавати ако се планирам дружити за викенд. И морам читати Гетеа... И Пушкина!

Д

ецембар... Нећу много да се

нервирам око закључних оцјена.

Поправићу то у другом



Асја Шаховић, II1

полугодишту! Уживаћу,
спонтано и без панике, без
обзира на све замке школске...

Дуња Марић:

Како је једна сасвим обична добојска гимназијалка стигла од ђачке клупе до БиХ избора за Мис свијета?



Често слушамо приче како је пут до звијезда дуг и тежак, а ја бих рекла да је то сплет чудних околности, које су ме довеле до тога да се пријавим за избор Мис Бих за Мис свијета. Оглас се случајно појавио у скочном прозору мог рачунара, док сам тражила занимљивости за наредни час историје. Баш тај случајни „клик“ ме одвео право на модну писту, донио позив за учешће на избору за Мис Бих и титуле: друге пратиље Мис РС, Мис фотомодел РС и Мис фотогеничности БиХ, корак од Лондона и избора за Мис свијета.

Дефинитивно је то био најузбудљивији дио мог живота,

препун разних дешавања. Све се одиграло брзо и било је нестварно, као у неком сну. Хладан туш је био повратак у стварност и школску клупу.

Сад се све „пуши“ од „гријања“ ђачке столице и покушавања да стигнем све лекције које су ме дочекале. Било је лијепо док је трајало! Иначе, у стварности се држите чврсто књиге.





Kako đaćku knjižicu pokazati ocu? (savjeti)

- Prva stvar

Najbolje je da đaćku knjižicu uopšte ne pokazuješ!

- Odgovor

Ako imaš deset jedinica, reci ocu da imaš dvije petice, a iz ostalih predmeta nisi ocjenjivan.

- U stilu

Ako imaš jedinicu iz biologije, trudi se da ocu pokažeš knjižicu krajnje prirodno!

- Čisto fizički

Ako imaš prolaznu samo iz fizičkog vaspitanja, očekuj da će ti otac prići čisto s fizičke strane.

- Vrijeme

Ne pokazuj ocu đaćku knjižicu danju, nema smisla da mu usred bijela dana pada mrak na oči!

- Poželjno

Potrudite se da ocu podmetnete zdravstvenu knjižicu!

- Zdravo

Ako ti otac ima slabo srce, pokazuj mu po jednu jedinicu svaki dan.

Jasna Skrobić, III₅

Đaci se uvijek smiju istim stvarima!

Donosimo iz tog dalekog vremena neke od đaćkih odgovora na pitanje: Ko stvara lošeg đaka?

Znatiželja se gasi

Na ovo pitanje je veoma teško odgovoriti, naročito zbog toga što ono prodire u mnoge oblasti ljudskog života i traži poznavanje više naučnih disciplina kao što su sociologija, filozofija, psihologija, pedagogija itd. Po mom mišljenju, još u početku svog intelektualnog saznanja djeca nisu usmjerena na pravi put, nemaju podršku u roditeljima i ljudima iz svoje okoline. Svoja prva interesovanja za likovno izražavanje ona ne ostvaruju jer roditelji paze da se ne uprlja ni njihov stan, ni njihovo dijete. Kada pokušaju da sriču prva slova, i tu ne nailaze na podršku, jer se roditelji boje da se novine ili knjige ne pocijepaju. Tako se njihova znatiželja gasi. Šireći svoju sliku svijeta u školi, dijete nailazi na probleme. Odsustvo pedagoškog obrazovanja predstavlja kamen spoticanja. Dijete prve neuspjehe

u školi ne bi tako primilo da roditelji i njihova okolina ne koriste onu devizu „loš dak - loše dijete“ i tu dolazi do prvih sukoba: otpora djece prema saradnji sa roditeljima koja to i nije u ovom slučaju.

Učenik ne stiče radne navike, nema navike, nema volje da se dokaže, i okreće se drugim stvarima. Njemu nedostaju ljubav i razumijavnje okoline. Što je stariji, uviđa i drugu stranu naukovanja. Slabije materijalno stanje, protekcija, veze, nastavnikova „nepogrešivost“, krutost i nesavremenost nastave u ocjenjivanju. Sve to utiče na cijepanje učenikove ličnosti. On se dobro snalazi samo u društvu sebi sličnih. Odaje se ulici, alkoholu i svim negativnostima koje iz toga proizilaze. Tu dosta utiče i profesionalna orijentacija, želja roditelja da mu dijete bude nešto, a ne radnik u proizvodnji. Sve su to činioци koji utiču na učenika da ne postigne zadovoljavajući uspjeh u školi. Još od malih nogu, čim se dijete zainteresuje za slova i brojeve, treba mu dati podršku. Veća je greška potcijeniti nego precijeniti nečije znanje i

UČENIK JE ISPREPADAN!

Po mom mišljenju postoji nekoliko razloga zbog kojih postoji loš đak. Kao prvi, ja sam đak. Ako se od malih nogu ne staknu radne navike, od kasnijeg dobrog uspjeha nema ništa. Đak iz dana u dan zapušta gradivo, da bi na kraju loše prošao, Ali tom njegovom neuspjehu pomažu i drugi faktori. To su društvo, roditelji, a ponekad i profesori. Ako se nalazimo u društvu gdje se pije, puši, dolazi kasno kući, normalno je da ćemo i mi biti takvi. Ti provodi nama oduzimaju dosta vremena i tako se zapušta gradivo. Roditelji mogu negativno da utiču na đaka svjesno i nesvjesno. Poneki misleći da pomažu u stvari odmažu đaku. Neki roditelji pokušavaju silom da prisile svoje dijete da dobro uči. Ja smatram da je to veoma pogrešno. Učenik postaje isprepadan,

nervno i potresen i nema gotovo nikakvih šansi za uspjeh. Nasuprot tome, neki roditelji popuštaju svojoj djeci u svemu. I to je veoma pogrešno. Djeca postaju raskalašena, piju, puše i provode se do kasno u noć. Roditelji postepeno gube kontrolu nad njima. Ponekad i profesori mogu negativno da utiču na đaka. Ako neki profesor ne predaje dobro svoje gradivo, ako je dosadan, normalno je da će i đacima biti dosadno da uče taj predmet. Ako ponekad dobijemo ocjenu koju po našem mišljenju nismo zaslužili, to može na dva načina da djeluje na nas. Prvi je da se zainatimo, naučimo još bolje taj predmet i dokažemo profesoru da je pogriješio. Ali postoji i drugi način. A to je da omrznemo tog profesora, omrznemo taj predmet i naučimo ga tek u

Pripremio Ajdin Bradarić



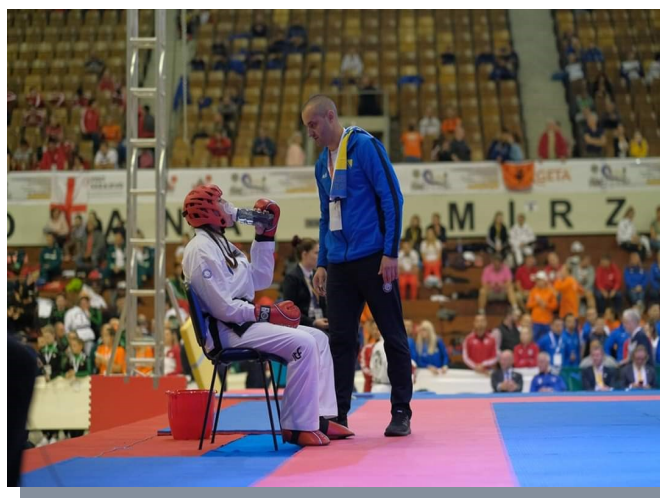
ИЗВЈЕШТАЈ СА ЕВРОПСКОГ ПРВЕНСТВА



Четрдесет година Европске интернационалне Таеквон-до федерације обележено је ове године и то на Европском првенству одржаном 13.10. у Сарајеву. Најбољи такмичари, њих чак 680, из 30 европских земаља, допутовали су (у Сарајеву) да би међусобно одмерили снаге у појединачним и екипним дисциплинама форми, борби, специјалних техника и теста снаге. Домаћин, репрезентација БиХ, наступила је са 46 репрезентативаца у свим старосним и тежинским категоријама. За разлику од последњих година, морали су се задовољити са неколико победа, што није било довољно за освајање медаља. Међу репрезентативцима наше државе било је и двоје наших гимназијалаца, Ивана Илић и Његош Јеринић.

Ивана је са нама поделила своје утиске: **Послије једне победе, у четвртини финала, губим борбу за медаљу, али се враћам кући нимало разочарана. Сарајево, Скендерија, 70 најугледнијих судија и неки од најбољих спортиста Европе, привилегија је била уопште учествовати. Атмосфера гала вечери, где гледајући најатрактивније борбе публика прави „таласе“ и свако навија за своју државу, је незамислива. Много нових пријатељстава са репрезентативцима из разних земаља**

Европе и могућност упознавања и саветовања са неким који су већ познати као легенде овог спорта, никога не би оставило равнодушним. Сјајном атмосфером и новим, несвакидашњим искуством мотивисана сам да следећи пут направим и тај један корак који ме је ове године у Сарајеву делио од



ИЗВЈЕШТАЈ СА ШКОЛСКИХ СПОРТСКИХ ТАКМИЧЕЊА

Као и сваке године наша Гимназија учествује на спортским такмичењима и показује завидне резултате. Мушка фудбалска екипа наше школе, са професором Дејаном Василићем, победама над екипама економске и техничке школе осваја прво место на општинском такмичењу.

Једнако смо добри и у мушкој одбојци. Екипа састава: Н. Брестовац, Н. Жоле, М. Максимовић, Н. Поповић, А. Цетић, Н. Благојевић, М. Максимовић, Ђ. Ковачевић, Д. Ристић, Л. Ђорђевић те Б. Благојевић, са професором Владимиром Пејићем на клупи, такође осваја прво место и могућност такмичења на регионалном нивоу. Доминирали смо и на атлетској стази:



- Анастасија Вишт, 1. место 800м – девојке,
- Александра Грабовичкић, 1. место 100м – девојке,
- Данијел Ристић, 1. место 100м – мушкарци,
- Теодора Марић, 2. место 100м – девојке,
- Андреа Гојковић, 2. место бацање кугле, и
- Сара Поповић, 3. место скок у даљ.

Општинско такмичење из рукомета нас очекује у следећем полугодишту. Честитамо нашим ученицима и професорима који их марљиво припремају и желимо им много среће на следећем нивоу такмичења.

Ивана Илић, I₃



СПОРТ И ОБРАЗОВАЊЕ — НЕМЈЕРЉИВО БОГАТСТВО

Прво да нам се представиш!

Зовем се Лука Ђурђевић. Имам 18 година и живим у Добоју. Ученик сам четвртог разреда Гимназије "Јован Дучић".

Сећаш ли се својих првих корака? Како је твоја тениска прича почела?

Мој први контакт са тенисом био је сасвим спонтан. Један близак пријатељ мојих родитеља рекреативно је играо тенис, а пошто се ја у том тренутку нисам бавио спортом, он ми је препоручио и ја сам без говора пристао. Тада почиње моја тениска прича која траје и данас.

Зашто баш „бели“ спорт?

Много је разлога. Прије свега, индивидуални спортови су ме увијек привлачили с обзиром на то да сва одговорност пада на мене и да ја треба да се носим са тим. У вријеме када сам ја почињао, тенис на нашим просторима био је у великом успону, с обзиром на успјехе наших великих тенисера, тако да је интересовање било велико па сам и ја постао један од обожаваатеља.

Опиши нам свој стил игре?

Мој стил игре је доста једноставан. Све се своди на то да се увијек трудим да водим игру и да имам иницијативу у поену. С обзиром и на физичке предиспозиције, нисам неко ко воли превише да се брани, претежно тежим краћим поенима.

Колико тренинга недељно је довољно да би се остало у форми?

Много. Тенис је тежак спорт јер захтијева много елемената које треба објединити да би се самопоуздање и

игра били на нивоу. Тако да су играчи, који су били у врху ранг листе, а које ја познајем, тренирали минимално три сата на дан... Мени је много теже то да постигнем, с обзиром на то да морам своје тениске обавезе да прилагодим и школским, али шест пута седмично је неки минимум, неопходан да се постигне добра форма.

Постоји ли нека анегдота са тренинга коју би поделио са нама?

Па знате како, тенисери се крећу веома брзо и некада изгледа као да не додирују земљу. У тенису су веома брзе промјене правца, тако да се скоро сваки тренинг деси неки пад или се неко оклизне, што у први мах може бити доста озбиљно, али након што видимо да нема неких посљедица, то најчешће прераста у анегдоту коју касније



препричавамо.

Који је твој највећи успех до сада и како си тренутно рангиран?

Тренутно нисам рангиран јер сам прије годину дана морао да оперишем раме, што ме одвојило од терена скоро четири мјесеца. Након тога сам тренирао, али уз много опреза да не бих обновио повреду, тако да на прољеће сљедеће године планирам поново да се почнем активно такмичити. Што се тиче највећег успјеха издвојио бих то што сам три године узастопно био члан репрезентације Босне и Херцеговине, коју сам представљао у Француској, Шпанији и Италији на европским првенствима.

Најдража победа? Најболнији пораз?

Најдража побједа је свакако била у мом првом финалу на европској сцени, гдје сам побиједио у три



чињеница да се меч играо на Васкрс. Најболнији пораз десио се у Марибору, гдје сам против једног изразито талентованог Мађара одиграо фантастично и повео са 6:1 и 5:0, а затим прокоцкао сву ту предност и изгубио меч... Након тога сам био веома лоше јер нисам могао да избацити из главе шта се десило, али на сву срећу уз подршку тренера схватио сам да је то само један у низу мечева и да ме већ сљедеће седмице чека нови турнир.

Да ли постоје мане бављења тенисом?

Сматрам да не постоје. Сваки спорт па и тенис захтијева много одрицања како у погледу времена, тако и у погледу психичке и физичке снаге, али све је то нормално за некога ко се професионално бави тим спортом. Повреде су малер, који је неизоставан у каријери, али и на то се једноставно човјек мора спремити и прихватити реалност и настојати да из тога изађе снажнији.

Ко је твоја највећа подршка?

Свакако породица. Тренери су ту присутни, али и они се мијењају зависно од потреба и стања играча, као и њихових жеља, али породица је неко ко је неизоставан фактор и ко ће увијек бити ту да пружи подршку и потпору.

У чијим мечевина највише уживаш? Кога сматраш узором и инспирацијом?

Од самог почетка узор ми је Роџер Федерер.

Дефинитивно, када га гледате стичете утисак да ради најлакшу ствар на свијету и као да би свако могао да уради то исто. Међутим, у питању је беспријекоран професионалац који је своју технику, тактику и приступ довео до савршенства и због тога то све изгледа невјероватно једноставно.

Имаш ли јасно зацртан циљ у тенису? Који гренд слем желиш прво да освојиш?

Мој примарни циљ јесте да останем у тенису на било који начин, да ли кроз судијски посао, да ли као тренер, професионални играч или слично, али свакако да будем дио тениса и у будућности.






Када би могао да „направиш“ себе од удараца других тенисера, како би то изгледало?





То би изгледало овако: форхенд- Федерер, бекенд- Ђоковић, сервис- Иснер и волеј- Федерер.

Какви су ти планови за будућност?

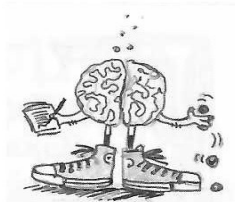
Моји планови су јасни, факултет и школа су главни циљ у животу, јер, без обзира на све, сматрам да је образовање које човјек стекне немјерљиво богатство. Кроз све то, као што сам рекао, волио бих и остати у тенису па ту постоји и опција неког од колеџа у Америци, али свакако ћу још размислити о томе и надам се донијети праву одлуку.

Ивана Илић, 13





К Л И К Е Р А Њ Е

Gimnazija „Јован Дујић“ Добој	PROFESOR SRPSKOG JEZIKA	SUPROTNI VEZNIK	NOĆNE PTICE	ONAKO	TALASI	LIČNA ZAMJENICA	OZNAKA ZA NIEMAČKU	Ukršenicu radili: Strefan Tuflagđić, Il, i Nikola Blagojević, Il ₂	BOJINI OTROV	ZAVOJ, POVOJ	GRAD NA SICILJI	LIČNA ZAMJENICA
INSTALACIJA ZA GAS								PTICA				
OD OLOVA							DIO KUĆE					
PROTIVNIK							KAPCI					
								ŽALOST ZA MRTVIM				
								OSTAVITI PISANI TRAG				
5. SLOVO AZBUKE		STRUKA EKONOMISTE										NISU PROFESIONALCI
		DOSADAN INSEKT										
PERŠUN			POPUT OVALA								PRIEDLOG	
			DIO AUTA								OBALA	
TEK KUPLJEN				POEN U DŽUDU						GLAVNI GRAD ITALIJE		
				NIZ						REPUBLIKA SRPSKA		
BOG LJUBAVI					ŠPANIJA I PORTUGAL (grč.)							
					AZOT							
POLJSKI PREDSJEDNIK LEH								UČESNIK SVATOVA				
								RIBARI				
GRAD U RUMUNJI					PAPAGAJ					1. SLOVO AZBUKE		7. SLOVO AZBUKE
					PUSTINJA					ZMAJ		NAMIJEŠTAJ
PROIZVOD SNOVA				VOĐA HUNA							OREGON SKRAĆENO	
				GOLMAN LIVERPULA							STRUČNJAK ZA ANATOMIJU	
INFORMACIONI CENTAR			VATI BEZ V					INSTRUMENTI				
			ŽENSKO IME					KONJI				
23. SLOVO AZBUKE		ŽENSKO IME						FUDBALER PARTIZANA				PRIPADNIK AVARA
		PITANJE						ALBANSKA TELEGRAFSKA AGENCIJA				
Novinarska sekcija i redakcija „koraka“	JEDINSTVENI PREDMETI										UZVIK NESTRPLJENJA	
	UZVIK										CIJELO UKUPNO (u govornom jeziku)	
EVIDENTIRATI								MIŠLENJE				
								3. I 2. VOKAL				
NIJE DIVLJA								ŽENSKO IME				
								20. SLOVO AZBUKE				
ŽENSKO IME						MIERA ZA TEMPERATURU						



Професорица психологије разговара са ученицима о повезаности нервног система и интелигенције.

Професорица: „Шта ако не купите патике овај мјесец ако су на попусту?“

Ученик: „Испаднете будала“

Професорица: „Не испаднете будала, али вам пропадне попуст!“



Петак ујутру, послије јучерашњег одласка на Сајам књига.

Професорица: „Какао сте ми јутрос?“

Ученици: (Ћуте)

Професорица: „Толико ми обећавајуће дјелујете да ми просто затрепери суза у оку! Треба снимити све разреде и доказати да је, ићи у школу послије Сајма, лоша идеја!“ (...) „Ајмо даље са градивом...“

Ученици: (Ћуте)

Професорица: „Никад љепши час!“

Професор коментарише клизалиште крај Гимназије: „Прије ћемо се купати у овоме, него клизати!“

Ученик је отишао да опере спужву и нема га више од пет минута.

Професорица: „Можда је отишао до фонтане!“

- Како добити пет из лектире код професорице Гоце?

- Прогутати књигу :)

Математичке шале

„Размјера један напрема *офрље*“ - произвољна или непрецизна размјера

Како везујемо векторе?

„Гдје ја стадох ти продужи“, рече вектор 1 вектору 2.

„Осим нас, одузимају се и бројеви.“

„Прво се рјешаваш заграда, јер оне су нам сметња и пометња.“

„Доље, иза минуса, мора ићи заграда јер је минус јако осјетљив и никако не подноси притисак.“

„Ми ћемо се чика Талесом, ако бог да здравља, бавити у другом разреду.“

„Нема дјељења са нулом! Тачка! Game over! Мисија немогућа!“

„Марице, Марице, шта се десило са двојним разломком? Нестао је? Ахх, равно чаробњаштву!“

Никола Благојевић, II₂





III₁

Први ред: Аднана Туркић, Бојан Благојевић, Алекса Круљ, Марко Максимовић, Данило Ристић, Бакир Бркић;

Други ред: Никола Благојевић, Ена Беговић, Теодора Лазић;

Трећи ред: Ивона Петровић, Ајдин Брадајић, Ивана Сарафијановић, Теодора Максимовић;

II₁

Први ред: Ана Шешлак, Анђела Славуљица, Стефан Туфегџић, Лена Симић, раздреница Линдијана Трњанац, Биљана Дујковић, Асја Шаховић;

Други ред: Ана Петковић, Невена Благојевић, Ана Радојко;



II₃

Први ред: Дијана Бајић Билановић, Матеа Бијелић, Бојана Недић, Милица Ђурановић, Маријана Митровић, Андреа Видовић, Дејан Илић, Душан Суботић, Бењамин Хаџикадунић, Урош Плоскић;

Други ред: Елена Илић, Анђела Милотић, Анђела Стевановић, Дорис Савић, Азам Хаџимуџић;





ViDA & DUKLJA

Treći čas.

Vidi se izgleda
ne piše dobro!
Još jedna
jedimica
u mišu...



Na ovom mjestu
zamislite
profesoriku
hemije, koja
napušta kabinet!
Čujete li Duklju
kako se smije?!



Slobodni
ste!



Sluffin